

18 Ιουλίου 2021

Ο «γέροντας» αρχάγγελος, ο πειρασμός και η ευλογία από την μετάνοιά του!

[Ορθοδοξία](#) / [Θαυμαστές Διηγήσεις](#)

Άγιος Μακάριος ο Ρωμαίος. Φορητή εικόνα 18ου αι., Σκήτη Αγίας Άννας, Άγιον Όρος. (Από <https://www.saint.gr/2789/saint.aspx>)

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Ο Όσιος Μακάριος, Ρωμαίος στην καταγωγή, ήταν γιος συγκλητικού. Όταν ενηλικιώθηκε, οι γονείς του τον ανάγκασαν να νυμφευθεί. Εκείνος όμως, τη νύχτα του γάμου, εγκατέλειψε τη νύφη κι εξαφανίστηκε.

Βαδίζοντας για την έρημο, συνάντησε κάποιον γέροντα.

- Πού πηγαίνεις, πάτερ; τον ρώτησε.
- Όπου πηγαίνεις κι εσύ, απάντησε εκείνος.

Ο όσιος ακολούθησε το γέροντα, κι έτσι βάδιζαν κι οι δυο για πολλές μέρες στην έρημο. Λίγο πριν φτάσουν στον προορισμό τους, ο γέροντας έγινε άφαντος. Ο Μακάριος άρχισε να λυπάται και να κλαίει.

Τότε εμφανίζεται πάλι ο γέροντας και του λέει:

- Εγώ είμαι ο αρχάγγελος Ραφαήλ. Να δοξάζεις το Θεό, γιατί ξεπέρασες τους σκοτεινούς τόπους κι έφτασες στους φωτεινούς.

Αμέσως ο αρχάγγελος εξαφανίστηκε, ενώ ο όσιος συνέχισε χαρούμενος την πορεία του. Σε πέντε μέρες έφτασε σ' ένα σπήλαιο. Εκεί εγκαταβίωσε και ασκήτεψε.

Με το κύλισμα των χρόνων τα μαλλιά του έγιναν λευκά σαν το χιόνι και το δέρμα του σκληρό σαν της χελώνας. Τα φρύδια του κατέβαιναν χαμηλά και σκέπαζαν τα μάτια, ενώ η γενειάδα του έφτανε μέχρι τα γόνατα.

Κάποτε ο όσιος πειράχθηκε σκληρά από το δαίμονα της πορνείας, και ένιωσε για μια στιγμή την καρδιά του να κλίνει προς την αμαρτία. Αμέσως όμως συνήλθε και, μετανοημένος πικρά, κίνησε να φύγει από το σπήλαιο.

Τότε φανερώνεται μπροστά του ο προστάτης του αρχάγγελος Ραφαήλ και του λέει:

- Πού πηγαίνεις, Μακάριε;
- Φεύγω από τον τόπο, όπου αμάρτησα.
- Δεν μπόρεσες ν' αντέξεις ένα πειρασμό; Γύρισε πίσω στο κελλί σου.
- Ποιος είσαι, κύριέ μου;
- Εγώ είμαι ο αρχάγγελος Ραφαήλ, που σε οδήγησα σ' αυτόν το δρόμο.

Και λέγοντας αυτά, έγινε άφαντος.

Ο όσιος γύρισε στη σπηλιά του, γονάτισε καταγής και πέρασε έτσι νηστικός σαράντα μέρες.

Μόλις σηκώθηκε, είδε τη σπηλιά γεμάτη φως. Είδε ακόμη κάποιον νέο, πορφυροντυμένο και στεφανωμένο με χρυσό στεφάνι.

Τον άκουσε μάλιστα να ψάλλει μια πρωτάκουστη ωδή με πλούσια φωνή, σαν να έψαλλαν πολλοί μαζί.

Μόλις σταμάτησε η ψαλμωδία, απλώθηκε τριγύρω μία μεθυστική ευωδία. Κι αμέσως εκείνος πέταξε στον ουρανό και χάθηκε από τα μάτια του.

Διασκευή από τον Μέγα Συναξαριστή της Ορθοδόξου Εκκλησίας, τόμος 10ος, μήνα Οκτώβριος.

<https://bit.ly/3im2HKr>